

BAROK MÁRK
Beneš

*Hej, de nehéz lehetett,
Szivanyó Milikém!
S mit szólt Vincze Stefán?*

*Vincze Stefánhoz mit Szivanyó Gyula bá?
Szerelem, megesezt,
Kati már pocakodban.*

Gyümölcs a méhben.

*Telepítenek.
Ki, be, be, ki,
ki kit, be kit,
kit? kit? kit? kit?
Te maradsz
Vincze Stefánod karjaiban.*

*Állsz a ház mögött,
Nézed a távolodó vonatot.
Viszi Szivanyó Gyula bát,
Gizivel, Lenivel, batyuval,
S a nagydarab asszonyt,
Szivanyó Gyula bánét,
Anyád.*

Métely a mélyben.

*Várgedéig látni lehet,
Perc.
Utána évekig,
Posta csak.*

*Szivanyó Milikém,
Szivanyó Milikém!
Szíved alatt az anyám,
Szív anyó nagyanyám.*

BAROK MÁRK (1976, Debrecen) kutatóorvos a Hel-sinki Egyetemen. Több lapban közöl novellát, verset. A Hajmeresztő történetek és A Százholdas Pagony bohócai című kötetei a Napútnál jelentek meg.

Métely a méhben.

*Állsz a ház mögött,
Nézed a távolodó vonatot.
Akkor utálod anyám meg.*

*Templom a kerted alatt,
Bűnbocsánat ott.
De Katinak Mili nem.*

Jégtelenítem

*Állok előtted a járdaszegélyen,
Csikk-kupacot pöcizek latyakos pocsolyába.
Parfümöd illata emlék,
Hallom a harsona bronchitiszed.
Köpsz a latyakba, zöldesen úszik a csikken a slejm.*

Gentamicin leszek légutaid frontvonalán.

*Boltbamenet veszem észre a lábaidon fityegő celofán lakatot,
Botladozásaidat kulcstalanul figyelem.
Sárba zuhansz.
Hátrakötött kezem ökle fehérlik,
Hasztalanul csapkod a szárnyam.
Rengeteg ember az utcán,
Senkise lát.*

Franciakulcs leszek s fémharapó.

*Szótagokat hoz a hajnali szél,
Kapkodok értük,
Random a számba tömöm, mit elérek.
Orrom az orrodát éri,
Domborodó pocakod hasamon.
Részegen mondom a zöld szemeidbe:
Plázacicák kopulálnak az éteri Higgs bozonok tömegével,
Higgs cica majd gravitál vajon erre, avagy taszigál eseményhorizonttalan
űrbe...*

Zárom a szám, kifolyó szavaim kapuját.

*Borzadok, én neked ily szavakat soha nem...
Észbe kapok:
Hallani, látni se tudsz.*

Oxitocin leszek méh-simaizmaidon.

*Jössz kifelé,
Telt szatyor nyúzza a vattakezed.
Rajzol a hóba a vér nyuszikat,
Nyuszikám.*

Pólyakötés leszek sebhelyeden.

*Kulccsal a kézben percekig állsz,
Lépni be nem mersz.
Tornacipő, felemás, van a lábaidon,
Lassan elindulsz;
Visszazuhansz pizsamába.
Szárnyaimat polcra teszem,
Bújok az ágyba be, melléd.
Orrom az orrodát éri,
Homlokod homlokomon,
Domborodó pocakod hasamon.
Szívom az illatodat.*

*Hangtalanul simítod napilap gyászrovatát,
Sárga papír már, vaj színe rég odalett,
Csupa név.
Egy kikaparva.*

Jégtelenítem a szárnyaidat.

Helsinki, 2020. március 26.